

מפנין פרק שמונה עשר שבת

קכז.

עין משפט
נר מצוה

לג א ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכה יג סמג לאוין
סה טוש"ע א"ח סימן של
סעיף ג:
לד ד מיי שם טוש"ע שם
פ"ד:

לֹא הָיָה מִי שֶׁהִלְכָה יְסָמָג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יִסְמָג
שָׂכָה סַעֲפִיךָ יוֹ:
לֹא וּמִי שֶׁהִלְכָה יִדְסָמָג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יִסְמָג
סַעֲפִיךָ יוֹ:
לֹא זְמִי וּסְמָג שֶׁתּוֹשָׁע
אֲחִי יִסְמָג שָׂכָה סַעֲפִיךָ יוֹ:

תורה אור השלם

1 כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדה עליו גרון כי ממנו תאכל אותו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:

לעזי רעט"י

בוי"ש. עץ תאשור.
פלימ"א [פלימיא"ה].
איזמל (להקזת דם).

מוסף רע"י

ספק נפשות להקל. דיני
נפשות, דהא והלילו העדה
כתיב (כתובות טו. ב"ק מד:
סנהדרין עט.). מדורה. הסק
גדול (ערובין עט.). דעבד
מילתא. הקוה (חולין קיא.).

רבינו חננאל (המ)

אלא עושין לה **פ'** ארמב
כרד עולא בריה דר
דעל דאמר לו צרני חולה
עושין **פ'** ארמא שבט,
וכרד עושין דאמר רב
שאן בו סנכה אמר רב
למבול, היה אל תחול
עושה שים יום שפא
תצטן, אמר רבא אל
שאר אלא שאן כעלה
ענה, אבל ענה (ענה)
דאמר מנחמה, אמר רב
היהה ארמא מנחמא עושין
מירות ליה שבט, ככור
כפול ליהא אל תחול
אל (בימות הגשמים אר)
במות הממה אל וכו',
ומסקין הממה דשמואל
הקין דו עושנן עושין
לו מירות ואפילו תחולת
מחז, שמעין מינה אפילו
תחולת ואפילו בימות
החמה, שמואל
היה התקת דשמואל **פ'**,
שמואל הקין דאמר **פ'**
לו עצם מוכנים להחליק
להתחמם בהן, וקבעו לו
שיהיה שריו עצמה
שאנן וזו יקרה תרועה
שאנן ותחמהה ער שביאו
לו עצם יסחפן, וכדמרת
ויבע עש העלה, וצלה
איקע נדלתא, רב תורה
צילו אלי תפורה **פ'**,
שולחן העשר מינה יונס
וזרע **פ'** יקרים, **פ'** איבטנא
ורב צלילי **פ'** שרשיפה,
והוא הרום לכסא, ויכלן
שאן אל, שמואל
מיתר להתחמם סיחכנו
פ' וזא מבע, וזו מעדן,
שנעמץ מוכה הצורה
גורא כאסורן, דעביד
מילתא, באותו היום שמקין
דס.

לְרִיבָה אָנִי. לְחִלּוֹל: בֵּין שְׂאֵמְרָה אֵין לְרִיבָה אָנִי. וּבְדִרְתוּמָּה אֲזֻמְרוּת שְׂהִיא לְרִיבָה מַחְלָלִין: בְּזַפְיָה: בְּזֻרְעוּמָּה שְׂאִינָה יִכּוּלָּה לְהֵלֵךְ: חִיָּה ג' יָמִים וּ' יָמִים וּ' יוֹם. הֲזִכְרוּ בָּהּ לְחִלּוֹק הַלְכוֹת חִלּוֹל שָׂבַת ל' מוֹ' עַד הַשְּׁלֹמֶת ל' וְכֵן ו' מִג' עַד הַשְּׁלֹמֶת ו': כֹּל לְרִיבָה חוּלָה. וְהָאֵל חִיָּה עַד ל' יוֹם סַמְמָה חוּלָה הֵיא: דְּבַר שְׂאֵין בּוֹ סַמְנָה. חוּלָה שְׂאֵם לֹא יַעֲשֶׂה לוֹ רַפּוּאָה וְזוֹ אֵין מַסּוּבִין לְמוֹת וּמִ"מ לְרִיךְ הוּא לָהּ: אֲזֻמָּר לְאַרְמָאִי וְעוֹשָׂה. אֲבָל דְּבַר שִׁשׁ בּוֹ סַמְנָה יִשְׂרָאֵל עֲלָמּוּ עוֹשָׂה לוֹ: לְעִצְיָה. עַד ל' יוֹם לֹא תַּטְבּוֹל מִפְּנֵי הַיִּינָה: שְׂאֵין צַעֲלָה עֲמָה.

רַבָּא מַשְׁמִיחַ דְּרַבּ יְהוּדָא אָמַר
שְׁבַעָה. לְכֹאֲרֵי מַשְׁמַע
דְּרַבָּא לְטַעֲמֵיהּ דְּצַפְרָן הֲדַר (עִירוּצִין
97 פת.) גְּזִי הוּא יוֹקָא דְּלִישְׁתַּפּוּךְ
חֲמִימִיָּה אָמַר לֵהּ רַבָּא נִישְׁלִיָּה
לְגַלְיָמִיָּה אֵס זְרִיכֵה נִישְׁלִיָּה אָבָּ
זְרִיכֵה דְּמַסְתַּמָּא בְּיוֹם שְׁמִיָּה הִיא
קוֹדֶם מִילֵּה שְׁמִיָּה זְרִיךְ חֲמִין לְמוֹלוּ
לְאַחַר מִילֵּה מַסּוּבָּן הוּא וּבִלָּא אִימִיָּה
בְּיוֹם שְׁמִיָּה מַחֲלִין עֲלֵיו שְׁבַת וְהִינּוּ
לְאַחַר שְׁבַע דְּנִסְתָּם הֲקִבֵּר צַעֲיִן
זְרִיכֵה מִיָּה לְנִשְׁנָא דְּאַמְרֵי לֵה לְרַבָּא
שְׁלֹשִׁים תִּיקְשִׁי לְמָה זְרִיכֵה וְעוֹד
דְּצוֹקוּנְטָרָם פִּי הֵם נִישְׁלִיָּה אָבָּ
אִימִיָּה ע"י נְכִיר וְכֵן פִּירֵשׁ ר"ח לִכְך אָבָּ
לְפִירֵשׁ דְּאַזִּי וְכֵן וְאַמְרֵי לֵה מִר
דְּאַמְרֵי חֲדָא וְכֵן אָמַר חֲדָא וְלֵא
פְּלִיגִי וְכוּלְהוּ קִיִּימוּ כְּהֲרַדְעִי :

ז' ו' ג' בין אמרה צריכה
השבת ז' אמרה צריכה אני
ז' מחללין עליה את השבת ל'
שבת אבל עושין ע"י ארמאי
כי חולה נעשין ע"י ארמאי
דבר שאין בו סכנה ^ז אומר
לחיה ל' יום למאי הלכתא
לא שאין בעלה עמה אבל
רב חסדא מבלה בגו תלתין
ה בתריה דרבא לפומבדיתא
מיה בשבת (בימות הגשמים)
מים אין בימות החמה לא
הגשמים ול"ש בימות החמה
אל יחקי דם ונצטנן עושין
ליה תכתא דשאנא רב
ליה שרשיפא וא"ל אביי
ל כל תשחית דגופאי עדיף
קורות ביתו ויקח ^ז מנעלים
עלים שברגליו ויספיק מהן
ושמואל אמר יין רב אמר
חלף סומקא: (סימן שנמסר)
לא דמחלי ר' יוחנן שתי עד
מחליה רב יוסף שתי עד דנפיק
אמר רב נחמן בר
אמר לביתיכו נחמן אקלע
שרי מאן דעביד מילתא ולא
עד דמעים שיעור רביעיתא
חא בצידעיה וניגני בשמשא
טבא א"ל יומא דהקזה הוא
יה תקופת ^ז תמוז וסבר לא
כל המקול בסעודת הקות
ם עליו רב ושמואל דאמרי
אומנא ומוקים ליה ארביעיתא
טב לבינא ואריחא יומא חדא
דעביד מילתא ליטעום מידי
דקטל נפשא מית אי פגע
דבר

צריכה אני בין לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זוטרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא ספק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי משעה שתשב על המשבר רב הונא בריה דרב יהושע אמר משעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה משעה שהברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה שבעה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי יחיו אני ובין אמרה לא צריכה אני מחללין עליה מחללין עליה את השבת אמרה לא צריכה אני אפי' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את כדרב עולא בריה דרב עילאי דאמר כל בשבת וכדרב המנונא דאמר רב המנונא לנכרי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל אמרי נהרדעי לטבילה אמר רבא לא אמרין בעלה עמה בעלה מחממה כי הא דברתיה יומין שלא בפני בעלה ואצטניאית ואמטוי לעי אמר רב יהודה אמר שמואל יעושין מדורה סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות ה' ולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימות מודאמתר) אמר רב חייא בר אבין אמר ש' לו מדורה אפי' בתקופת תמוז שמואל צ"ל יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צ"ל לרבה והא קעבר מר משום יבל תשחית צ"ל לי אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור א' לרגליו תקיז דם ואין לו מה יאכל ימכור צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר כי בשך נפשא חלף נפשא ושמואל אמר יין סומכ' שמואל ביומא דעבד מילתא עבדי ליה תב דנפיק תיהא מאוניה ורב נחמן שתי עד דקפי מריבדא דכוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תל יצחק לרבנן במשוחא מינייכו ביומא דהקדו לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה אפשר ליה לישקול זוזא מכא ולחיל לשב חנו אי לא ליכול שב חמרי אובמחא ולישועם

בשמשא א"ל חכימא דיהודאי כישא מי פלה
עלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה
אזא שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרוויי
מיס ואומרים הוא על חייו לא חס אני א
לא ליתב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה
י סכנה שמואל הוה גליל ועבד מילתא בביתא
חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי נ
די אי פגע בשכבא ירקא אפיה אי פגע במ

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דיונה
וכו' צווי"ש. ג"כ על צרותים:

גליון הש"ס

גמרא משעה שתשב על
המשוב. עיין פ"ז מ"ד
דלהלות זר"ש:

רבינו חננאל

בְּחֻמָּהּ: וְיִצְחָק נִשְׁכַּח מִחוּמָּהּ. וְדָרַךְ
 הַיּוֹדָקִים לְנוֹעֵמָה מַחֲלָה שִׁיחָא טוֹב
 וְשִׁטָּעוֹס וּבִשְׂמִינָה לוֹ הוּזוּ הַחֲמוּמִי
 וְיִמְאָלְחוּ רַע וְלֹא יִקְבְּלוּ וְהוּא יֵלֵךְ
 לְחִנוּת אַחֲרֵת וְיַעֲשֶׂה כֵן: וְאִי לֹא.
 דְּלִין לוֹ זֶה רַע: וְיִשְׁוֹף מִשְׁחָא
 בְּצִינִיעִי. בְּרָקָמוֹ וְהַמְמָרִים וְהַשּׁוּמֹן
 מִחֲמֻמִּין אֲזִיזוֹ: בִּישָׁא מֵאֵד טַבָּא.
 חוּס הַשֶּׁמֶשׁ שְׂהוּא קָשָׁה לְהֵסֵב כְּלוֹס
 מַעֲבִיד לוֹ: הִיכָא דְרִיכֵךְ יִיזָא.
 שְׂחִינְדְרֹו'ן שֵׁשׁ בּוֹ מַחֲלוּת וְהִרְחוּ
 נִכְסָתָא בְּהֵם נִכְרַחַת וּמִתְגַּלְגֶּלֶת
 בְּחִינְדְרֹו'ן: דִּילְמָא שְׂפִי לִיחַ אֲחֻמָּא.
 מְרִיקוֹן מַדְמוֹ כְּמוֹ הַשּׁוּפָה יִין לְחִצְרוֹ
 (ז"מ 77 ע.) וּמוֹקִי לִיחַ אֲרִיבִיעֵתָא.
 לֹא הֵנִיחַ בּוֹ דֵּס אֲלֵף כַּדִּי חִייו דִּהֵינּוּ
 בְּרִיעִית וְהַדְר אֲתִי לִיחַ יִזָּקָא וְשִׁיף
 לִיחַ מַדָּס הַנוֹמֵר גְּנוּפוֹ וּמִתְחַסֵּר
 מִשְׁעִירוֹ וּמִסְתַּכֵּן: שֶׁזְּלִבְנִי וְאִרְיָחָא.
 עוֹבֵי הַחוּמָּה ז' לְבִינִים מוֹטְלִין לְרַחֲבֵן
 זֶה אֲלֵף זֶה דָּכֵל לְבִינֵה ג"ט: וְאִרְיָחָא.
 אֲרִיחַ חֲלִי לְבִינֵה טַפַּח וּמִתְחַסֵּר:
 אֲרִיגוֹשׁ גְּנוּפִישׁ. הַרְגִּישׁ צַעֲמֹו
 שְׂהוּא נַחֲלָשׁ: חֶסֶר דְּרִיחַ אֲרִיחָא.
 הַחוּמָּה הֵימָּה חֲסִירָה מַעֲבִידָא: אֲרִיחַ:
 דַּבָּר

אבלט אשכחיה לשמואל דגנן
ו**לא** היא אלא איבא יומא
איגלי ליה: (היקל ברוח טע'
דם מקולין לו מזונותיו מן ה
תרווייהו האי מאן דעביד מילת
ואתי זקא ושאיף מיניה ואתי ל
יזכר ויפריש וימיר פדה ויב